11/01/2021

“Όταν δεν μπορώ να αποφύγω την αμαρτία, ούτε να μετανοήσω αληθινά, υπάρχει σωτηρία;”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Πολύ συχνά, θέτουμε στον εαυτό μας και μεταξύ μας ένα πολύ βασανιστικό ερώτημα. Πως μπορώ να αντιμετωπίσω την αμαρτωλή μου κατάσταση; Τι μπορώ να κάνω;

Δεν μπορώ να αποφύγω την διάπραξη αμαρτημάτων, μόνο ο Χριστός άλλωστε ήταν αναμάρτητος. Και δεν μπορώ και εξακολουθώ να διαπράττω αμαρτήματα, εξαιτίας της έλλειψης αποφασιστικότητας, θάρρους, ικανότητας για αληθινή μετάνοια ή εξαιτίας της γενικότερης αμαρτωλής κατάστασης η οποία κυριαρχεί στον εσωτερικό μου κόσμο. Τι απομένει λοιπόν σε μένα; Βασανίζομαι, παλεύω απεγνωσμένα όπως ένας άνθρωπος την ώρα που πνίγεται και δεν βλέπω λύση.

Κάποτε γι αυτό το θέμα ένας Ρώσος στάρετς, ένας από τους τελευταίους γέροντες της μονής της Όπτινα, είπε, σ’ έναν επισκέπτη του: Κανένας δεν μπορεί να ζήσει χωρίς να αμαρτήσει και ελάχιστοι γνωρίζουν πως να μετανοούν κατά

τέτοιο τρόπο, ώστε να λευκανθούν οι αμαρτίες τους. Υπάρχει όμως ένα πράγμα το οποίο όλοι μπορούμε να κάνουμε:

Όταν δεν μπορούμε ούτε την αμαρτία να αποφύγουμε, ούτε να μετανοήσουμε αληθινά, μπορούμε τότε να βαστάζουμε το φορτίο της, να το υποφέρουμε υπομονετικά, με πόνο, χωρίς να κάνουμε οτιδήποτε για να αποφύγουμε τον πόνο και την αγωνία που προξενεί, να την υποφέρουμε όπως κάποιος θα υπέφερε το βάρος ενός σταυρού.

Όχι βέβαια το σταυρό του Κυρίου, ούτε το σταυρό των αληθινών μαθητών του, αλλά το σταυρό του ληστή που είχε σταυρωθεί δίπλα Του. Δεν είπε ο ληστής αυτός στον άλλο ληστή που βλασφημούσε τον Κύριο: Εμείς υποφέρουμε επειδή έχουμε διαπράξει εγκλήματα. Αυτός υποφέρει παρόλο που είναι αναμάρτητος. Και σε αυτόν ο Χριστός είπε:

«Σήμερα θα είσαι στον παράδεισο μαζί Μου…», επειδή είχε αποδεχτεί την τιμωρία, τον πόνο, την αγωνία και τις συνέπειες πραγματικά του κακού που είχε διαπράξει με το να ήταν αυτός που ήταν.

Θυμάμαι επίσης από τη ζωή ενός ιερέα, την ιστορία ενός ανθρώπου που είχε έρθει σ’ αυτόν και του είχε πει ότι όλη η ζωή του μέχρι τότε ήταν αμαρτωλή, ακάθαρτη και ανάξια τόσο ενώπιον του Θεού, όσο και ενώπιον του ίδιου. Και κατόπιν είχε μετανοήσει, είχε απορρίψει και αποστραφεί όλο το κακό που είχε κάνει, εν τούτοις όμως, βρισκόταν ακόμη κάτω υπό την επήρεια των ίδιων αμαρτημάτων. Και ο ιερέας του είπε:

«Υπήρχε μια περίοδος της ζωής σου που έτρωγες σκυμμένος πάνω στις λάσπες όλες αυτές τις ακαθαρσίες με μεγάλη ικανοποίηση. Τώρα κατανόησες ότι πρόκειται για ακαθαρσίες και νιώθεις τρόμο, αηδία και ότι πνίγεσαι με αυτές. Θεώρησε λοιπόν ότι αυτή είναι ανταμοιβή σου για το κακό σου παρελθόν και υπέμεινε…».

Αυτό είναι κάτι που όλοι μας μπορούμε να κάνουμε. Να υπομένουμε τις συνέπειες, την υποδούλωση που είναι δική μας, υπομονετικά, ταπεινά, με συντετριμμένη την καρδιά και όχι με αδιαφορία, ούτε και με την λογική ότι εφόσον είμαστε εγκαταλελειμμένοι από τον Θεό σε αυτή την κατάσταση, τότε γιατί να μην αμαρτάνουμε;

Αλλά εκλαμβάνοντας την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε ως θεραπευτική επίγνωση του τι είναι αμαρτία, τι μας προξενεί, καθώς επίσης και τη φρίκη που αυτή περικλείει. Και εάν αντέξουμε υπομονετικά, θα έρθει μια μέρα που η εσωτερική μας αποστροφή προς την αμαρτία θα φέρει καρπούς και θα

απελευθερωθούμε απ’ αυτή.

Έτσι, αν μπορούμε, με κάθε τρόπο, ας αποφύγουμε την αμαρτία σε όλες της τις μορφές, ακόμη κι εκείνα τα αμαρτήματα που φαίνονται τόσο ασήμαντα, γιατί μην ξεχνούμε ότι σ’ ένα φράγμα νερού η παραμικρή ρωγμή του αργά ή γρήγορα θα οδηγήσει στην έκρηξη και διάλυσή του. Εάν μπορούμε, ας μετανοήσουμε αληθινά, ας αποστραφούμε το αμαρτωλό παρελθόν μας μ’ έναν ηρωικό και αποφασιστικό τρόπο. Αλλά εάν δεν μπορούμε τίποτα από αυτά τα δύο, τότε ας σηκώσουμε υπομονετικά και με ταπεινοφροσύνη όλο τον πόνο και όλες τις συνέπειες αυτής της αδυναμίας.

Και αυτή η στάση μας μια μέρα θα ληφθεί υπόψη από τον Θεό, ο Οποίος σε απάντηση στο ερώτημα των Αγγέλων του για τη ζωή του Μωυσή, «Για πόσο διάστημα ακόμη θα ανέχεσαι τις αμαρτίες τους», απάντησε: «Θα τους αρνηθώ όταν το μέτρο των αμαρτιών τους υπερβεί το μέγεθος των βασάνων τους».

Ως εκ τούτου, ας αποδεχθούμε τον πόνο σαν ένα πόνο λυτρωτικό, ακόμα κι αν δεν μπορούμε να τον προσφέρουμε σαν ένα καθαρό, ακηλίδωτο πόνο. Αμήν.

Αντωνίου Bloom Μητροπολίτου Σουρόζ

πηγή: inpantanassis.blogspot.com